

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

จิตใจอย่าให้แห้งผาก

พูดให้ตรงไปตรงมาเสียเลยว่า วัดนี้ไม่เก็บเงิน ให้ท่านทั้งหลายทราบ หลวงตาบัวลงได้พูดคำไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลย ไม่มีคำเหลาะแหละปลิ้นปล้อนหลอกลวงสำหรับหลวงตา มันจะเป็นนิสัยตั้งแต่เริ่มต้นเป็นฆราวาสแหละ จริงจังมาก ถ้าลงได้ลั่นคำไม่ทำไม่ได้ ถ้าว่าทำต้องทำ ถ้าไปต้องไป ไม่ไปไม่ได้ ที่นี้พอบวชพระเห็นในหนังสือโอ้ นี่เราเคยมีความสัตย์ความจริงมาตั้งแต่เป็นฆราวาสแล้ว ธรรมแท้เป็นความสัตย์ความจริง นั่นละเรื่องราว พูดถึงเรื่องความสัตย์ความจริง เราเอาจริงเอาจัง อย่างที่ว่าเราช่วยโลกเราไม่เอาเลย บาทหนึ่งเราก็กี่ไม่เอา ฟังซิ ใครจะมีได้อย่างนั้น เรามีได้ ลั่นคำไหนลงไปขาดเลยๆ ไม่มีเหลาะแหละ ถ้าลงได้ลั่นคำแล้วตายใจได้เลย ถ้ายังไม่ได้รับโอ้ย ยกมาทั้งอำเภอก็กี่ไม่ได้ถ้ายังไม่ตอบ ฉะย ถ้าว่าเอา เอาเลย เป็นอย่างนั้น

คือสมบัติเงินทองนี้เราช่วยโลกทั้งนั้นสำหรับวัดป่าบ้านตาด เราไม่เอา มีเท่าไรๆ ออกหมดๆ แบตลอด ทำอย่างนี้ไม่มี ให้หมด จึงเรียกว่าเป็นคำสัตย์คำจริง มีเท่าไรให้จริงๆ ให้หมดเลย มาทางไกลทางไกลทางไหนไม่ว่า ขอแต่ความจำเป็นเข้ามา จำเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสองถ้ามาขอพร้อมๆ กัน ต้องเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสองไปเรื่อยๆ ถ้ามาขอธรรมดาทำให้เป็นธรรมดา ให้มากให้หน่อยก็ให้ธรรมดา ถ้ามีหลายรายต้องเป็นอันดับหนึ่งอันดับสอง ให้อยู่ตลอด

ช่วยโลกคราวนี้ช่วยเสียให้พอ เราบวชมาก็ช่วยตัวเอง พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอ พระพุทธเจ้าช่วยจุดลากสัตว์โลกสักเท่าไร กามภพ รูปภพ อรูปภพ ตั้งแต่มนุษย์มนาเราไปถึงเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม อยู่ในตาข่ายพระพุทธเจ้าที่จุดลากทั้งนั้นให้ธรรมะ นี่เราก็กี่มาปฏิบัติตัวของเราก็กี่จุดตัวเองขึ้นได้โดยลำดับๆ จนกระทั่งได้ออกช่วยชาติบ้านเมืองของเรา

แต่ก่อนเราก็กี่ไม่ได้คิด บวชมาก็มีแต่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมอย่างเดียว แก้กิเลสๆ พอพูดถึงแก้กิเลสนี้ ตอนฉันจึงหันระลึกได้ บทเวลาจะระลึกมันระลึกได้เอง ไปอยู่ในภูเขาคือจะเป็นบ้านก็ไม่ใช่ ว่าเป็นทับก็ไม่ใช่ อยู่ในหินดานสามสี่หลังคาเรือน ที่หาอยู่หากินของเขาเป็นป่า จะทำอะไรทำนาก็ไม่มีที่ทำ ก็ได้ของป่าอาหารพวกเนื้อพวกปลาในป่าเอาลงไปแลกทางเขามิไรมีนา มาแลกกันกิน ที่นี้เราก็กี่ไปบิณฑบาตกับเขา เราก็กี่ไม่ใช่จะมีเฉพะบาตรเปล่าแล้วไปขอเขากินเสียทีเดียว พระกัคน

ยกตัวอย่างเช่นท่านอุทัย ที่วัดภูวี่ ท่านไปอยู่นั้นหลายปีเพราะอะไร เพราะท่านสงสารญาติโยมเขา ท่านไปบิณฑบาตกับเขา อยู่นั้นภาวนาก็ดี ญาติโยมดูมี ๓ หลังคา

เรือนหรือใจ เขาย้ายมาจากไหนเราก็ไม่ถามถึงแหละ มาอยู่นั้น ๓ หลังคาเรือน ท่านไปสององค์ ท่านไปพักอยู่ที่เกรงใจเขา เขาคู้เขี่ยหากินพอจะเลี้ยงปากเลี้ยงท้องเขาก็จะไม่หวาดไม่ไหว เราก็ไปกินกับเขาด้วย ก็เลยลาจะไป ที่นี้พวกนี้ศรัทธาเหนียวแน่นนะ ถึงจนก็ตามวัตถุ แต่น้ำใจเขาไม่จน เขาบอกยืนยันเลยเชื่อว่า ถ้าพวกผมไม่ตายท่านอาจารย์ไม่ตาย ไม่ให้ไป ให้พวกผมตายเสียก่อนค่อยไป เขายืนยัน สุดท้ายท่านก็เลยอยู่กับเขาเรื่อยมา

นั่นละเรื่องราวณะ ต้นเหตุที่ท่านอยู่มากหลายปี ท่านเกรงใจเขา เขาอดอยากขาดแคลน ท่านไปอยู่ประเดี๋ยวประด๋าวท่านก็จะไป ที่นี้เขาไม่ยอมให้ไป พวกผมไม่ตายแล้วยังไงท่านก็ไม่ตาย ให้อยู่นั่น สุดท้ายต่างคนต่างสงสารกันอยู่ด้วยกันสองสามองค์ ท่านอุทัย เราฟังมานานแล้วแหละแต่ไม่มีโอกาสไป พอได้โอกาสไปละที่นี้ ตั้งหน้าจะไปดูวัดนี้ ว่าสถานที่วิเวกสงบดีมากเป็นอันดับหนึ่งของท่าเลภูวานา เราไปลงรถบัสไปเลย แต่ก่อนยังหนุ่มอยู่ ขึ้นเขาไปตามพลาญหิน ไปชอกแซกซิกแซก ไปหมด

พอกลับมาแล้วก็ประกาศบ้างเลย เอา ท่านอุทัย สถานที่นี้เป็นสถานที่บำเพ็ญธรรมอย่างเอกชั้นเอกแล้ว ที่นี้พระเจ้ามาทำอะไรให้มา ถ้าเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเอา มาเถอะมาทำอะไรผมจะรับเลี้ยง บอกเลยนะ แต่พระโกโรโกโสโล่งๆเขาให้หมด มันเสียศักดิ์ศรีกูเขา เราว่า เด็ดทั้งสอง ถ้าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาทำอะไรมา ผมจะรับเลี้ยง บอกเลย ถ้าโกโรโกโสให้โล่งๆเขาให้หมด เนอะเด็ดอย่างนั้นนะเรา จากนั้นมาท่านก็รับพระมากขึ้น

เราก็ส่งเดือนละครั้ง ๆ ไปแต่ละคราวรถ ๔ คัน หกล้อก็มี สี่ล้อก็มี บองขึ้นเต็มเอ๊ยด ๆ ไปให้พอในเดือนนั้น เอา พระจะมาทำอะไรให้มา สถานที่นี้ผมไปดูหมดแล้วเหมาะสมมาก ผมจะรับเลี้ยง ถ้าหากว่าเลี้ยงไม่ไหวผมก็จะบอก ก็ไม่เห็นได้บอกกันถามที่ไรว่าเหลือเฟือ ๆ ก็เราทำไม่ได้ทำเหาะแหะนี่นะ เอาจริงเอาจังมาก ไปแต่ละครั้งรถตั้ง ๔ คัน บองขึ้นเต็มหมดเลย เต็ม ๆ เดือนละหนพอ ข้าวสาร น้ำตาล แล้วพวกเครื่องกระป๋องกระป๋อง ทีละ ๗๐-๘๐ ลังกะไว้พอดี ๆ อย่างน้อย แล้วเผื่อเอาไว้ ๆ

พระท่านอยู่ตามนั้นมีนะ ท่านมาเอาจากวัดนี้แหละ วัดนี้เราไปส่งให้ ทางโน้นมารับ แล้วเปิดเลย เอ้าให้ท่านมา ผมไปส่งชอกแซกไม่ได้ มันไปด้วยรถก็บอก มาได้แค่นี้ ถ้าท่านต้องการให้มา ถ้าหมดผมจะเอามา ตลอดทุกวันนี้ พระดูว่า ๒๘ องค์ตอนเราไปก็อย่างนั้น ท่านคงตั้งจุดไว้ ๓๐ พอตี ๓๐ กว่าบ้าง ๒๐ กว่าบ้าง อยู่ในยานี้แหละ เราเอาไปไม่ให้ขาดแหละ ๔ คันรถเป็นอย่างน้อย ถ้าไม่พอให้เอารถอีก ๆ อย่างนั้นเป็นประจำ ไม่ว่าข้าวสาร ไม่ว่าน้ำตาล ไม่ว่าเครื่องกระป๋องกระป๋อง เต็มเลยไปแต่ละครั้งเป็น

ประจำมาได้ ๒๐ กว่าปีแล้วแหละ เรียกว่าวัดนี้เราเลี้ยงทั้งวัดตลอดมาเลย พระตอนที่
เราไปก็ ๒๘ องค์ อยู่ในยานี่ ๓๐ บ้าง ๓๐ กว่าบ้าง อยู่ในยานี่

เราไปเห็นที่เขื่อนนั้นมันพอใจนะ เพราะสถานที่เขื่อนนั้นจะเป็นสถานที่ทรงมรรค
ผลนิพพาน สำหรับผู้ตั้งใจปฏิบัติจริง ๆ สถานที่เหมาะสมมากที่สุดทีเดียว กลางคืนจะเดิน
จงกรมกลางลานหินก็ได้ ลานหินเรียบ ๆ เดินกลางแจ้งได้ กลางวันก็มีร่มไม้ กลางคืนก็
มีที่เปิดเผย เดือนมืดเดือนแจ้งเห็นทั้งนั้นแหละ อยู่มาตลอดเดี๋ยวนี้ก็ ๒๘ องค์ตอนเรา
ไป ตั้งแต่นั้นมาก็ ๓๐ กว่าบ้าง ๒๐ กว่าบ้างเป็นประจำ บอกว่าให้มา จะมาเท่าไรให้มา
เถอะผมจะรับเลี้ยง รับเลี้ยงตลอดมา

เอาของไปแต่ละครั้ง ๆ ต้องเผื่อวัดนั้น ๆ ท่านอยู่เป็นแห่ง ๆ แห่งละสององค์บ้าง
สามองค์บ้าง อยู่ตามแถวนั้น ให้ท่านเอาตาปะขาวหรือพวกเณรมา หรือพญาตีโยมมา
รับไป เอาไปจากที่นี่ ทางนี้จะหมดเราไปส่งให้ เพราะเป็นจุดเดียวที่รถเข้าได้ ทางนั้นรถ
เข้าไม่ได้ ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เรียกว่าวัดนี้ทั้งวัดเราเลี้ยงทั้งหมดเลย ใครจะมา
หรือไม่มาก็ตามไม่เป็นกังวลสำหรับอาหาร เพียงพอ

แต่เรากระซิบถามพระดู เป็นยังไงแถวนี้มี ๓ อำเภอ อำเภอเซกา อำเภอโพน
บ้างถึงอำเภอบ้านแพง รวมเป็น ๓ อำเภอ อำเภอโขงเจียม อำเภอเซกา อำเภอโพนบ้าง
ใน ๓ แห่งนี้เขาเคย เราก็ถามไปอย่างนั้นแหละ เขาเคยมีศรัทธารวมหัวกันปรึกษาหารือ
ซึ่งกันและกันแล้วนำสิ่งของเป็นชิ้นเป็นอันยกมาถวายพระมีบ้างไหม เอ๊ะ ไม่เห็นมี ท่าน
บอกไม่มี ก็มีแต่ของหลวงตาเท่านั้น เออ เอะละไม่มีก็ไม่เป็นไร ผมถามเฉย ๆ

๓ อำเภอ ถ้าธรรมดาแล้วอำเภอทั้งอำเภอก็ต้องปรึกษาหารือกันคนเรานั้นถึงถูก
ถ้าไม่ใช่ใจดำน้ำชุ่มเสียจริง ๆ แล้วเป็นได้ ถึงกาลเวลาแล้วควรจะรวบรวมปรึกษาหารือ
ผู้ใหญ่ก็มีผู้น้อยก็มีปรึกษารื้อกัน แล้วรวมสิ่งของต่างๆ เอาไปถวายพระเป็นครั้ง
คราวก็ยังดีนะ นี่บอกไม่มีเลย สุดท้ายก็มีแต่เราคนเดียว เราก็ถามไปอย่างนั้นแหละ มัน
เป็นยังไง แสดงว่าใจดำน้ำชุ่มมาก เพียงหาอยู่หากิน ทำไมจะหาอยู่หากินไม่ได้ แยกไป
ทานนิดหน่อยเท่านั้นก็ไม่ได้ ทางใจแห้งผาก ทางท้องตะเกียกตะกายหากก็ไม่พอกิน ทาง
ท้องก็เป็นไปด้วยอำนาจของกิเลสตัณหาละชิ มันกินไม่อิ่มไม่พอ ถ้ามีธรรมเข้าแทรกก็
ต้องแบ่งให้จิตใจอย่าให้แห้งผาก ให้เต็มตั้งแต่ธาตุแต่ขันธี่ไม่ดี

กินก็ให้ได้กิน ทานก็ให้ได้ทาน ถูกต้อง ทางด้านจิตใจก็ให้มีบุญมีกุศลเป็น
เครื่องหล่อเลี้ยง ภายนอกก็มีอาหารการบริโภคเลี้ยงอัตภาพร่างกายพอถึงวันตาย พุด
ง่าย ๆ นี้ไม่เห็นมีว่าฉัน ก็ทำให้เราคิดเหมือนกัน คิดถึงจิตใจของคน เป็นอำเภอ ๆ จะมา
คิดสักนิดสักหน่อยเท่านั้นไม่ได้มีหรือ นั่นมันอดคิดไม่ได้นะ เพราะนี้เสาะแสวงหาบุญ
ตลอดเวลา ตั้งแต่บวชมานี้ภูมิใจเรา เราไม่เคยได้ตำหนิติเตียนเจ้าของว่าขัดข้องหรือศีล

ต่างพร้อยขาดทะลุไปตรงไหน ไม่มี นี่ละการบำเพ็ญกุศลตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่ง ป่านนี้ บำเพ็ญตลอดเลย กับที่ว่าคนตั้งสองสามอำเภอจะหาของมา รวบรวมกันจะได้สักเท่าไรก็ตาม พอเป็นชิ้นเป็นอันบ้างนี่ไม่มีเลยมันน่าคิดนะ อดคิดไม่ได้ละ เป็นยังไง เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธนะ

ไปอยู่ที่ไหนก็ต้องมีวัดมีวา สร้างบ้านใหม่ก็ต้องสร้างวัดใหม่ขึ้นมา แต่แล้วเป็นยังไงจิตใจที่คับแคบตีบตันเอานักหนา หาความกว้างขวางต่อกันไม่ได้ การให้ทานเป็นน้ำใจที่กว้างขวาง สนทนกันได้หมดนะคนเรา การเสียสละนี้ไม่ใช่ของเล่น พระพุทธเจ้าทุกพระองค์เลิศเลอด้วยการเสียสละ กว่าจะได้มาเป็นพระพุทธเจ้า เรียกว่าหมดเนื้อหมดตัวตลอดมา นั่นเห็นไหมเป็นพระพุทธเจ้า เราเป็นลูกศิษย์ตถาคต ได้กินก็ให้ได้ ทานบ้าง ไม่มากให้น้อยก็ได้ถึงถูกต้อง อันนี้มีแต่โกยเข้าใส่ฟุงๆ ตายแล้วเนาพะเอาไปเผา ไม่เผาก็ฝังเท่านั้นเอง ส่วนจิตใจก็แห้งผากจากอรรถจากธรรม ตายแล้วจมอีก ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

ใครจะพูดได้ถูกต้องแม่นยำ เรียกว่าสวากขาตธรรมๆ ตรีสไว้ชอบแล้วคือศาสตารงค์เอก บุญเป็นบุญ บาปเป็นบาป บุญมี บาปมี นรกสวรรค์มี พรหมโลกนิพพานมี ใครจะเก่งกว่าศาสดารงค์เอก แล้วทำไมเราจึงไปบั่นลงตั้งแต่บั่นที่จมๆๆ ที่จะขึ้นบ้างด้วยอำนาจแห่งความดีที่สร้างไว้ไม่มีเลย เป็นยังไงมนุษย์เราให้คิดกันนะ เมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธควรคิดบ้าง มันพิลึกกึกกือเหลือเกิน ใจดำน้ำขุ่น ตื่นขึ้นมาหาอยู่หากินไม่พอปาก ก็เลสเอาไปกินด้วย ได้ไม่พอๆ หากวันตายตายทิ้งเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ส่วนจิตใจไม่มีคุณงามความดีติดใจเลย อย่าหวังความดีนะ ไม่มีหวังละถ้าจิตใจได้แห้งผากจากศีลจากธรรมจากความดีงามแล้ว ไปโลกไหนก็โลกจนตรอกจนมุมทั้งนั้นว่าจั้นเถอะ ถ้าเป็นโลกที่มีศีลมีธรรมติดตัวหากมี บุญกุศลจะพาไปๆ สถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสม ถ้าบาปพาไปมีแต่จมทั้งนั้นๆ จำเอานะทุกคน เอาละเทศน์เท่านั้นละวันนี้

(ลูกขออนุญาตบวชในพระพุทธศาสนา เพื่อเทิดทูนบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพ่อแม่ครูอาจารย์ ที่ได้มีเมตตาอบรมสั่งสอนพระธรรมทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง จนถึงที่สุดวิมุตติหลุดพ้นนั้น ได้ประจักษ์แจ้งภายในหัวใจของลูกแล้ว ลูกจึงขอกราบบวชในพระพุทธศาสนา เพื่อเทิดทูนพระคุณของพ่อแม่ ธรรมทั้งหมดลูกหมดสงสัย สนุทธิฎฐิติโก ได้ประกาศก้องกังวานภายในหัวใจของลูก พรหมจรรย์ของลูกได้อยู่จบแล้ว กิจที่จะทำต่อไม่มี ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ต่อจากนี้ลูกจะถวายชีวิตนี้เพื่อประกาศธรรม ตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสืบต่อไป เพื่อยืดอายุพระพุทธศาสนาให้ครบ ๕๐๐๐ ปี ชีวิตนี้จะเป็นไปเพื่อเป็นทาสรับใช้พระพุทธศาสนาเจ้าค่ะ)

เอ้อ เอาละจบ เอาทำลงไปซิ อย่างนั้นซิ อยู่ไหนอยู่ได้ ขอให้สมบัติมีในใจ บุญกุศลมีในใจไม่จนตรอกจนมุมคนเรา สมบัติเงินทองข้าวของ พอใจมีหลักเกณฑ์ที่นี้ เหล่านี้มันจะหดเข้ามาๆ จืดจางเข้ามา มันจะมาดูดตี้อยู่ที่ใจ สมบัติเงินทองข้าวของ มีมากมีน้อยแต่ก่อนถือว่าเป็นจิตเป็นใจจริง ๆ คนเราประดับตนด้วยสมบัติเงินทองข้าวของ คนนั้นมีนั้นคนนี้มีนี่ เอาอันนั้นมาเป็นเครื่องประดับกันอวดกัน แต่ธรรมในใจไม่ได้มาอวดซิ เสียตรงนี้นะ ที่นี้เอาให้ธรรมในใจอวดดูซินะ อยู่คนเดียวก็สว่างามอยู่ที่ไหนสว่างาม

นี่เราก็ได้พูดให้ฟังแล้ว ไปอยู่วัดดอยธรรมเจดีย์ เราเคยพูดแล้ว เป็นอะไร เพื่อให้อวดหรือ เราไม่ได้ให้อวด เวลามันเป็นมันเป็นเรื่องจริง ๆ จิต ตี ๔ ลงไปเดินจงกรมอยู่ วัดดอยธรรมเจดีย์ ทางจงกรมมันไปนูนไกลนะ ตั้งแต่ตี ๔ ลงไปเดินจงกรม ตอนนั้นจิตมันว่างหมดแล้ว ว่างหมดเลย ยังเหลือแต่ตัวจิตนี้ยังไม่ว่าง มันก็เกิดความอัศจรรย์ โอ้โฮ จิตเราทำไมถึงได้อัศจรรย์เอาขนาดนี้เชียวนา มองที่ไหนนี้สว่างจ้าครอบไปหมดเลย สักเดียวธรรมท่านกล่าวว่าจะลืมตัว พอรำพึงเจ้าของเรื่องอัศจรรย์ในใจเจ้าของมันสว่างจ้าไปหมด เออ จิตเราทำไมจิตเราถึงได้อัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวนา

สักเดียวธรรมะขึ้นมาแล้วนะ พอทางนั้นสงบลงธรรมะขึ้น ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหนนั่นแลคือตัวภพ จุดต่อมก็คือความสว่าง จุดสว่างเหมือนตะเกียงเจ้าพายุ ใส้ตะเกียงมันสว่างจ้าอยู่นั้น นั่นละจุดต่อม จุดสว่างนั้นยังเป็นจุดภพจุดชาติอยู่ จุดหัวใจที่เราสว่างจ้านี้ยังเป็นจุดของภพของชาติ ท่านถึงบอกว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ เราก็งงแก้มटक ถ้าพ่อแม่ครูจารย์ยังมีชีวิตอยู่ท่านก็จะใส้ผาง ก็นั่นแล้ว ขึ้นทันที ดีไม่ดีบรรลุนิพพานในขณะนั้นเลยก็ได้ อันนี้จนว่าท่านก็ผ่านไปมันถึงมาเป็นทีหลัง จุดต่อมที่ว่านั้นขาดสะบั้นลงไปหมด ที่นี้ความสว่างอันนี้ไม่มีจุดไม่มีต่อม ครอบโลกธาตุเลย กับจุดกับต่อมที่สว่างกระจ่างแจ้งซึ่งเราอัศจรรย์เป็นบ่าวอยู่นั้นมันปิดกันคนละโลก เหมือนกองขี้ควาย

สว่างที่หลังนี้มันไม่มีจุด สว่างจ้าครอบไปหมดเลย อ้อ ถึงได้รู้ สว่างอันนั้นมันมีจุดแห่งความสว่างไสวเหมือนใส้ตะเกียงเจ้าพายุ พออันนั้นดับลงไปแล้วมันสว่างเลยไม่เห็นดวงไม่มีดวง พระอาทิตย์ก็ยังเห็นดวง แต่ใจดวงนี้ไม่มีดวง มันครอบโลกธาตุไปเลย นั่น นี่ละการปฏิบัติจิตใจ นี่ก็บวชมาได้ ๗๓ ปีเต็มแล้ว สร้างตั้งแต่ความดีงามมาตลอดจนกระทั่งปานนี้ ไม่ได้ตำหนิติเตียนเจ้าของว่าทำผิดพลาดจากธรรมวินัยข้อไหน ด้วยความไม่มีหิริโอตตปปะ ด้วยความถือด้านที่ตรงไหนไม่มี ก็ได้ภูมิใจมาเรื่อยโดยลำดับ จนกระทั่งได้มาสอนโลกอยู่ทุกวัน

สอนโลกสอนด้วยความอímพอนะ เราไม่ได้สอนด้วยความบกพร่อง ว่าเราบกพร่องตรงไหน ธรรมที่นำมาสอนโลกเป็นเรื่องธรรมที่ออกจากหัวใจล้วนๆ แล้วบรรจุไว้ในนี้หมด ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วจำเลยที่นี้ ดวงไม่มี ดวงที่ว่าหายหมดเลย มีแต่จำครอบโลกธาตุไปเลย จะจับเอาจุดไหนล่ะ นั้นละจิตถ้าบำเพ็ญแล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้สอนโลกเต็มเม็ดเต็มหน่วยมาได้ ๕๖-๕๗ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั้นแหละ หลังวัดตอยธรรมเจดีย์ วันที่ ๑๕ เวลา ๕ ท่มเป็งพอดี นั้นละกิเลสขาดสะบั้นออกจากใจ คือกิเลสเท่านั้นมันปิดใจไว้ให้มืดดำ พอกิเลสถูกทำลายออกหมดแล้วจำนี่ครอบโลกธาตุเลย

มีกิเลสเท่านั้นมันปิดบังไว้ จะไปเกิดก็เกิดไปด้วยกำด่ำกำขาวไม่รู้ว่าจะไปเกิดที่ไหน มาเกิดเป็นมนุษย์นี่ก็ดี พอเป็นเครื่องหมายได้แล้วว่า คนไม่มีบุญมาเกิดอย่างนี้ไม่ได้นะ เกิดเป็นมนุษย์สักแต่ว่ามนุษย์ก็เป็นอย่างหนึ่ง เกิดเป็นมนุษย์รู้ศีลรู้ธรรมนี้เป็นอีกอย่างหนึ่ง เรารู้ศีลรู้ธรรมให้ส่งเสริมศีลธรรมของเราไว้ให้ดีนะ ไม่เช่นนั้นจะตายจม นี่ละเราได้นำมาพูด เวลาจิตมันสว่างแล้วไม่มีอะไรครอบ กิเลสเท่านั้นครอบ พอกิเลสออกหมดแล้วไม่มีครอบเลย สว่างจำครอบโลกธาตุธาตุ นั้นจำเอานะ นี่ละการบำเพ็ญธรรมอภาลิโก นี่ให้ผลตลอดทั้งทำดีทำชั่วให้ผลตลอด ไม่มีที่ลับที่แจ้งขอแต่ทำลงไปทั้งดีทั้งชั่ว เป็นผลดีผลชั่วขึ้นมา จำเอานะ เอาละให้พร

(หอมสานิตย์และครอบครัว ๑,๐๐๐ บาท) อันนี้หอมเรามีน้อยมากนะ หอมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับวัด เราพูดจริง ๆ พูดอย่างตรงไปตรงมา ทางหอมนี้เข้าวัดน้อยมากทีเดียว เป็นเพราะเหตุไร มันก็มีข้อเทียบเคียง หอมเรียนสรีรศาสตร์ เรียนเรื่องร่างกายเหมือนกันกับพุทธศาสนา พุทธศาสตร์นี้เรียนอีกแง่หนึ่ง เรียนสรีรศาสตร์เหมือนกัน แต่สรีรศาสตร์ทางพุทธศาสนาเรียนเพื่อแก้กิเลสแก้ภพแก้ชาติ ซึ่งเป็นกองทุกข์อันใหญ่หลวงขาดสะบั้นลงจากใจถึงนิพพานปิ้ง แต่ส่วนหอมนี้เขาเรียนทางสรีรศาสตร์แก้โรคแก้ภัย ต่างกันอย่างนี้

เรียนสรีรศาสตร์แก้โรคแก้ภัย ประสาทเส้นนี้เส้นนั้นๆ มันทำงานยังไงๆ ชัดซึ้งยังไงหอมตรวจดู เพราะฉะนั้นจึงเป็นหอมตรวจโรคภัยไข้เจ็บของคนเพื่อแก้โรคแก้ภัย ส่วนพุทธศาสตร์เรียนสรีรศาสตร์นี้เรียนเพื่อแก้กิเลสตัณหา คำว่าทุกข์ลงไม่มีอะไรเหลือ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์เรียนสรีรศาสตร์จบ ต่างกันอย่างนี้ บางคนจะไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นหอมบางคนอาจเยอหยิ่งก็ได้ ว่าเรียนสรีรศาสตร์ หอมก็เรียน ทางศาสนาเหมือนกันเรียนสรีรศาสตร์ เขาคิดอย่างนี้ก็ได้ แต่สรีรศาสตร์ของหอมแก้โรคแก้ภัย สรีรศาสตร์ของทางพุทธศาสนานี้แก้กิเลสตัณหา คำว่าวิภูวนซึ่งเป็นมหาภัยออกจากใจหมดโดยสิ้นเชิง ต่างกันอย่างนี้ เข้าใจ นี่พูดเปิดเผยให้ทราบชัดอย่างนี้

สรีรศาสตร์ทางหมอกับสรีรศาสตร์ทางพุทธศาสนาต่างกันมาก ทางพุทธศาสนา
นี้เรียนเพื่อจะคว่ำกอกทุกข์ภายในใจออก มันยึดมันถือในสิ่งเหล่านี้ อุปาทานความยึด
มั่นถือมั่นในสกลกายทุกสัต์ทุกส่วนมันถือเอง แต่เวลาเรียนพุทธศาสตร์เปิดออก ๆ
ปล่อยวาง ๆ ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือภายในใจ ต่างกันอย่างนี้ เอาละให้พร

อันนี้เอาไปให้ธรรมลี เราเรียกแต่ธรรมลี เราพูดให้เพื่อนฟัง คือเราไปเราไปแต่
คนเดียว อันนี้เกาะติดธรรมลี ให้หมู่เพื่อนไปหมด เราหลบทางนี้ออกไปคนเดียวไป
ภาวนา พอดีธรรมลีเกาะติดนะ ตามเราไปจนได้ นอกนั้นเต็มอยู่โน้นละ เราไปองค์เดียว
ธรรมลีเกาะติด ที่นี้พอไปถึงบ้าน เขาเรียกว่าบ้านชะโนดตง เป็นตงหนา เราจะไปคน
เดียวละเรา นิสัยเราเป็นอย่างนั้น พอไปถึงที่นั่นแล้วมันจนตรอกจะว่าไรธรรมลีเกาะติด
นี่ ไปก็ให้เขาไปหาที่พักภาวนาให้ เราก็อัดธรรมลีถนัดวางั้น บุญมันสู้บาปไม่ได้อย่า
ว่านะ พอไปถึงนั่นแล้วก็ถามโยมเขา ที่ไหนที่เป็นที่พักดี เขาบอกมีแต่ป่าช้าเขาวางั้น อยู่
ทางไหน ทางนั้น เอ้อ จะไปที่นั่นละ ไป

พอไปก็ไล่ธรรมลีอยู่ที่ริมทุ่ง เราเข้าไปอยู่ในกลางนั้นเลย เราไม่รู้ว่าจะธรรมลีกลัวผี
เข้าใจไหม เราไล่ธรรมลีไปอยู่ที่ริมทุ่งนา เราเข้าไปอยู่กลางนั้น เราอยู่คนเดียวสบาย แต่
ทางนี้อยู่ทางนี้ก็สบายละชิคนกลัวผี โอ้ย ถ้าเรารู้ว่ากลัวผีเราจะไล่เข้าไปในโน้น เราอยู่
ข้างนอกเราเปิดหนีเลย เข้าใจไหม นี่ละบุญสู้บาปไม่ได้อย่าว่านะ พอมาแล้ว อู๊ย ใจคว่ำ
ใจหาย พอดีไปอยู่ในป่า ท่านอาจารย์ไล่ผมไปอยู่ริมทุ่งนา ท่านไปอยู่ในกลางป่าช้า ท่าน
บอกว่าท่านสบาย เราสบายกว่าท่าน แผลกอยู่นะ เราไล่ธรรมลีให้อยู่ริมทุ่งนา เราไปอยู่
ในกลางป่าช้าเลย เราไม่รู้ว่าจะธรรมลีกลัวผี ถ้าเรารู้เราจะไล่เข้านั้น เราอยู่นี้แล้วเราจะเปิด
หนี เวลาธรรมลีเผลอ

นี่ละบาปกับบุญมันสู้บาปไม่ได้นะ เราจะตัดอยู่แล้วนี่ แต่พอดีมันตัดไม่ถูก
ธรรมลีละไปเล่าให้หมู่เพื่อนฟัง โอ้ย ไปเป็นบุญเป็นจริง ๆ เราใจคว่ำใจหาย ท่านจะให้
เราอยู่ยังไถนา สุดท้ายท่านก็ไล่ให้เราไปอยู่ริมทุ่งนา ท่านไปอยู่ในกลางตงลึก ๆ คนเดียว
ในกลางป่าช้า เราไม่รู้ว่าจะธรรมลีกลัวผี ถ้าเรารู้เราจะไล่ธรรมลี เราจะอยู่นี้แล้วเปิดหนีเลย
ขบขันดี เอาละไปละ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ